

**EZGİN KILIÇ**  
**ANILARINLA**  
**BARIŞIRSAN**  
**ÖZGÜRLEŞİRSİN**



DESTEK YAYINLARI: 1578  
EDEBİYAT: 460

**EZGİN KILIÇ / ANILARINLA BARIŞIRSAN ÖZGÜRLEŞİRSİN**

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

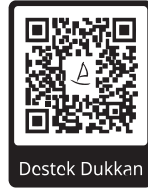
*İmtiyaz Sahibi:* Yelda Cumaliođlu  
*Genel Yayın Yönetmeni:* Ertürk Akşun  
*Yayın Koordinatörü:* Özlem Esmegül  
*Editör:* Özlem Esmegül  
*Son Okuma:* Devrim Yalkut  
*Kapak Tasarım:* İlknur Muştu  
*Sayfa Düzeni:* Cansu Poroy  
*Sosyal Medya-Grafik:* Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Mart 2022  
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-625-441-613-2

© Destek Yayınları  
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul  
Tel. (0) 212 252 22 42  
Faks: (0) 212 252 22 43  
www.destekdukkani.com  
info@destekyayinlari.com  
facebook.com/DestekYayinevi  
twitter.com/destekyayinlari  
instagram.com/destekyayinlari  
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak  
Sertifika No. 48625  
Maltepe Mahallesi  
Hastane Yolu Sokak No. 1/6  
Zeytinburnu / İstanbul  
Tel. (0) 212 613 30 06





**EZGİN KILIÇ**  
**ANILARINLA**  
**BARIŞIRSAN**  
**ÖZGÜRLEŞİRSİN**

  
**DESTEK**  
yayıncılık

## KARŞILAMA

Merhaba arkadaşım, sınımsız bir hikâyede seninle yeniden buluşuyoruz...

Bu defa sahici bir yolculuğa çıkmak üzereyiz. Yeri gelecek arkamızda şehirleri bırakacağız, yeri gelecek alıştığımız hayatları, yeri gelecek vazgeçmesi imkânsız insanları... Fakat en güzel anıları yanımıza alacağız; umutlarımızı ve doğru olduğuna inandığımız değerlerimizi de ceplerimizde taşıyacağız. Bazen rengârenk bahçelerin içinden, bazen dikenli yolların yanından ve bazen de derin bir yaranın tam ortasından geçecek yolumuz...

Bu serüvenin sonunda hayalindeki hayata kavuşmanı sağlayacak sihirli değneği bulmanı çok isterdim ama bunun imkânı yok. Hayat, sihirli değneği eline geçirebilenlerin dokunuşlarıyla akıp gitmiyor. Hayaline uzanan yeni yollar keşfetmelisin. Burası dokunuşlar sahnesi değil yürüyüşler, yolculuklar ve keşifler âlemi... Manzaranı kapatan duvarlara pencereler açabilirsin mesela. Sen yeter ki iste! Gerçekten istersen yapamayacağın hiçbir şey olmadığını göreceksin. Birlikte öğrenecek, gelişecek ve kaybettiğimizi dahi bilmediğimiz kendimizi bulacağız. Buna şahitlik etmek için sabırsızlanıyorum.

İki biletim var arkadaşım, senin için “can” kenarını ayırdım. Hadi kalbimizin götürdüğü yere gidelim...

## 1. BÖLÜM

Hareket etmesine dakikalar kalan trene ilk adımımı atarken sonsuz bir bilinmeze doğru yürüdüğümü hissediyordum. Yarım kalan bir hikâyeye öylece sırtını dönüp gitmenin bu kadar zor olacağını bilemezdim. İnsanın gözü arkada kalmasa bile gönlü kalıyormuş meğer...

Kuşetli vagon dan aldığım biletin belirttiği koltuğu bulup cam kenarındaki yerime oturdum. Soğuk, sisli ve inceden yağmur çiseleyen bir sonbahar günüydü. Aceleyle sağa sola koşuşturan insanları seyrediyordum. Sanki herkes benim gibi bir şeylerden uzaklaşmaya çalışıyordu. Çok geçmeden kompartımana orta boylu, yaşlıca bir adam girdi, derin bir nefes alıp durakladı. Önce elindeki siyah torbayı koltuğun üzerine bıraktı. Sonra omzunda asılı duran, bir eşyanın kılıfına benzeyen deri çantayı omzundan sıyrarak karşımdaki koltuğa yerleşti. Kısık sesiyle “Merhaba” dedi.

Emeklilik günlerinin tadını gezerek çıkararak bir adam olmalıydı. “Merhaba” diyerek karşılık verdim.

Metal çerçeveli gözlüğünü çıkarıp buğulanmış camlarını sildikten sonra griye çalan gür saçlarını avuçlarıyla hafifçe bastırarak düzeltti. O da her yolcu gibi ayrılmak üzere olduğu şehirle vedalaşırçasına gözlerini dışarıya çevirip öylece kaldı. Tren hareket etmeye başladığında oturduğumuz kompartımana başka bir yolcu gelmediği için seviniyordum. Göğsümün altındaki huzursuzluk, gardan uzaklaştıkça daha da rahatsız edici bir hal alıyordu. Her şeye sırt çevirip geldiğim bu şehirden yine her şeyimi feda ederek gitmek hiç kolay değildi...

Yasemin’le daha önce de ufak tefek kavgalarımız olmuştu. Fakat bu defa bütün bağlarımızı koparma pahasına birbirimize çok ağır sözler ettik. Her fikir ayrılığında ikimiz de kuyruğu dik tutma inadındaydık. Böylece aramızdaki sevgiyi paramparça ettiğimizi anlayamadık. Onunla memurluk sınavına hazırlandığımız kursta tanışmıştım. Birkaç ay içinde birbirimize iyice alışmış, zamanla iki sevgili olmuştuk. İlk yıl ikimiz de atanamadık. İkinci senenin sonunda o, Kars’taki bir ilkokula atanırken ben yine hüsrana uğramıştım. Hayallerine kavuştuğu için Yasemin’in adına elbette mutluydum. Fakat o atanmışken ben sınava yeniden hazırlanabilme gücünü kendimde bulamıyordum. Kısa sürede kendi paramı kazanmayı kafama çoktan koymuştum. Birkaç ay içinde memurluk hayallerimden vazgeçip Ankara’daki özel bir şirkette oldukça iyi bir ücretle tercümanlık

yapmaya başladım. Bu şekilde kendimi hem Yasemin'den daha düşük bir statüde görmüyordum hem de onunla görüşmek için daha çok fırsatım oluyordu. Yine de gözden uzak olmanın tedirginliğini içimden atmayı asla başaramadım. Yasemin'in de benimle ilgili aynı duyguda olduğunu biliyordum. Aramızdaki mesafenin ilişkimize zarar vermesinden korktuğum için yaklaşık bir buçuk yıldır devam ettiğim işimden ayrılıp Kars'a taşındım. Sahip olduğum iş tecrübesinin verdiği özgüvenle bu kararı almam zor olmadı. Ancak hiçbir şey planladığım gibi de gitmedi.

İlk başlarda birbirimizin yanında olmanın verdiği mutlulukla her şey rüya gibiydi. Ancak zaman geçtikçe iş bulamamanın kaygısı beni iyice boğmaya başlamıştı. Ara sıra küçük çaplı tercüme işleri bulabiliyordum ama bu çok yetersizdi. Bu süreçte Yasemin'in verdiği fikirler bana fena batıyor ve sık sık kavga etmemize sebep oluyordu. Aramızda çıkan tartışmalara ayrı, istemeden bile olsa birbirimizi kırdığımıza ayrı üzülüyordum. Ortada çözülemeyen bir sorun varsa en büyük sevgiler bile zarar görür. Ya o sorunu çözmek gerekir ya da o sorundan uzaklaşmak... Bunu anladığımda çareyi yine bir yerlerden ayrılmakta buldum.

On ayın sonunda duygularımı bir kenara bırakıp ilk trenle Ankara'ya dönmeye karar verdim. Önüme çıkan engellerden kaçır gibi gittiğim için mutluluk duyduğum söylenemez. Tam aksine, oldukça huzursuzum. Ama onarılması imkânsız hatalar yapmaktansa böyle olmasını uygun gördüm. Bilemiyorum...

Bu kısacık serüvenimin muhakemesini kendi içimde yaparken gözüm karşımda oturan yaşlı adama ilişti bir an. Hafifçe eğilen başını sağında duran pencereye yaslamış, iki elini karnının üzerinde birleştirmiş halde uyuyakalmıştı. Hayatım boyunca bu kadar sakın uyuyan bir insan görmemiştim. Öylece oraya bırakılmış gerçekçi bir heykel gibi kıpırdamadan duruyor, hatta nefes aldığı bile belli olmuyordu. Modası geçmiş koyu kahverengi takım elbisesinin içine balıkçı yaka siyah bir kazak giymişti. Ütülü pantolonunun altına giydiği özenle boyanmış siyah ayakkabıları ayna gibi parlıyordu. Ben onu dikkatle ve merakla süzerken bir anda kolunu kaldırıp gözücuyla saatine baktı, sonra dışarıyı izlemeye başladı.

Birkaç dakika sonra yanındaki siyah torbadan bir sandviç çıkarıp bana uzattı, “Buyur delikanlı” dedi. Çoktan acıktığım halde tok olduğumu söyledim ve küçük bir teşekkürle nazik teklifini geri çevirdim.

“Herkes nasibini yer delikanlı. Bende bir tane daha var. Bu da senin kısmetinmiş. Al, al çekinme göz hakkıdır” diyerek ısrar etti. Öyle aç hissediyordum ki bu kez ikramını reddedemedim. O an adamın yüzünde beliren huzur verici tebessümü hâlâ unutamam. Böylesine sıcak, güzel bir gülümseyişin çok derin acılar gizlediğini asla bilemezdim...





*Doğru zamanda, doğru yerde, doğru insanla  
karşılaşınca gerçek mutluluğun yaşanabileceğini  
söylerler. Fakat ben öyle düşünmüyorum.  
İnanıyorum ki doğru insanla karşılaşınca zamanın  
ya da yerin yanlış olmasının bir önemi yok.*

*Mühim olan iki doğru insanın birbirine denk  
gelmesi... Hangi koşulda olursa olsun, doğru  
insanlar için yanlış kişiler olmamaktır asıl  
önemlisi... Sevgiyle her engel aşılr ama eğer  
sevgisizlik varsa dümdüz ovada bile insanın  
ayağı takılır. Zaman geçer, yerler değişir... Fakat  
karakter denilen şey ömür boyunca baki kalır.*

*Yani yer ve zaman değil de karşılaştığı kişi olur  
herkesin sınavı...*

## 2. BÖLÜM

Sandviçlerimiz bittikten sonra aramızdaki kısa süreli sessizliği yaşlı adam bozdu.

“Ee yolculuk nereye delikanlı?” diye sordu ve devam etti. “Gençler Doğu Ekspresi’ni yalnız başlarına tercih etmezler genelde. Sen çok sık kullanır mısın?”

“Hayır” dedim. “Ankara’ya gidiyorum bey amca. Aslında ilk defa trenle yolculuk yapıyorum.”

“Öyle mi? Ne güzel... Ama bu yolculuğun bir gün sürdüğünden haberin vardır, öyle değil mi?”

“Biliyorum, evet...” diye cevap verdim.

Yolculuğun ne kadar süreceğini umursamadığımdan bahsetmedim ona. Fakat sohbet etmeye gönlümün olmadığını anlaması için ilgiliymişim gibi mimikler göstermeden, kısa ve öz cümleler kurmaya çalışıyordum. O sıralar beynim tamamen Yasemin’i düşünmekle meşguldü. Acaba o da

benim kadar üzgün müydü? Peki, gurur yapmayıp arasam olur muydu? Keşke ne yaptığımı merak edip o arasaydı... Tüm bunlar tekrar tekrar kafamın içinden geçerken yaşlı adamın tok sesiyle doğruldum.

“Delikanlı!” dedi. “Lavaboya gitmem gerekiyor, iki dakikaya dönerim. Çantama göz kulak olur musun?”

“Ebette olurum” diye cevap verdim. Hafifçe başını öne eğip gözlerini kırparak teşekkür ettiğini gösterdi ve usulca kompartımandan çıktı. Söylediğinin aksine iki dakikadan çok daha uzun bir süre sonra döndü.

Mahcup olmuş bir tavırla “Biraz geciktim kusura bakma. Seni alıkoymamışımıdır inşallah” dedi.

“Olur mu öyle şey?” dedim. “Zaten nereye gidebilirim ki?”

Tebessüm ederek yerine oturdu. Ben de kaldığım yerden Yasemin’i düşünmeye devam ettim. Aramasını ümit ederek sık sık cep telefonumu kontrol ediyordum. Fakat Yasemin’e dair en ufak bir haber yoktu. Ondan uzaklaştıkça aramızdaki bağların giderek zayıflayacağını ve hatta bir zaman sonra tamamen kopacağını biliyordum. Yasemin’i kaybetme korkusunu daha atandığı ilk günden beri yüreğimde taşıyordum. Bundan ona hiç söz edemedim. Ne yazık ki bu berbat duyguyu kendi içimde bastırmayı da başaramadım. Böylece en büyük korkum yüzleşmek zorunda kaldığım bir gerçeğe dönüşmüş oldu. Artık Yasemin’le yollarımızın sonsuza kadar ayrıldığını ve buna bir şekilde alışmam gerektiğini biliyordum.

Trenin ilk molayı verdiği istasyonda yaşlı yol arkadaşım ile birlikte dışarı çıktık. Birkaç dakika süren kısacık molada adının Kemal olduğunu öğrendim. Yarısına kadar içtiği sigarayı söndürüp çöpe attıktan sonra yerimize döndük. Koltuğuna oturur oturmaz başını geriye doğru yaslayıp gözlerini kapattı. Uyuyacağını düşünüyordum ki oldukça sakin bir tavırla “Dolu bir kafayla yolculuk ediyorsan yanına alman gereken şeyleri geride bırakmışsın demektir...” dedi. Bu cümle zihnimin ortasına ok gibi saplanmıştı.

“Bana mı söylediniz?” diye sordum.

“Evet” dedi.

“Neden? Bundan ne anlamam gerekiyor?” diye tekrar sordum. Gözlerini yavaşça araladı, yaslandığı yerden doğrulup yüzüme bakarak devam etti.

“Bir şeylerden kaçtığın besbelli, üstelik yanına bir çanta bile almadan...” dedi. “Gördüğüm diğer yalnız yolcular gibi ne kitap okuyorsun ne de müzik dinliyorsun. Sadece telefonuna bakıp duruyorsun.”

“Bir yere yetişmeye çalışıyor olamaz mıyım?”

“Bir yere yetişmeye çalışan insan telefonunu devamlı kontrol etmez ama yetişmeye çalıştığı yere sürekli telefon eder. Bir sebep bulabilsen koca treni durdurup geri dönecek gibi bir halin var” dedi.

Söylediklerinde haklıydı aslında. Fakat onu onaylamak yerine susmayı tercih ettim. Biraz sonra gülümseyerek “Sen bana bakma delikanlı. Ben hislerini içinde saklamayı

becerebilen biri değilim. Aklıma geleni söylüyorum işte...” diye ekledi.

Yaşlı adamın söylediklerini düşünüp dururken “Aslında doğru” dedim. İçimi dökecek birine ihtiyaç duyduğumdan olsa gerek, Yasemin’le olan kısacık hikâyemi yaşlı adama anlatmaya başladım. Dinlerken bazen gözlerini kıstıyor, bazen kaşlarını çatıyor, bazen de her an gülecekmiş gibi bir izlenim veriyordu. Kararsız mimikleri yüzünden söylediklerimi ciddiye mi alıyor, yoksa benimle eğleniyor mu anlayamıyordum. Yine de hiç kesmeden anlatmaya devam ettim. Çünkü anlattıkça içimdeki ağırlığın hafiflediğini hissediyordum. Sözlerimi bitirdiğimde bana hak verdiğini belirten bir şeyler söyleyeceğini umuyordum. Fakat ne tavrı ne de kurduğu cümle beklediğim gibiydi.

Gülümseyerek “Böyle çocukça şeyler her ilişkide olur” dedi. Bu sözlere içten içe kızdığımı söylemeliyim.

Sükûnetimi bozmadan “Bunun neresi çocukça?” diye sordum. Biraz önce yüzüne yayılan o küçük tebessüm daha da belirginleşti.

“Çocukça tabii” dedi. “Alınganlık etmişsin. İçinde bulunduğun durumdan utanmışsın. Böyle şeylerin yaşanması kaçınılmazdır zaten. Her yangın bir kıvılcımla başlar. O kıvılcımı söndürmek de harlayıp felakete dönüştürmek de senin elinde. Sen söndürmeye çalışıyor gibi görünmüyorsun.”

“Alınganlık ettiğimi düşünmüyorum!” dedim. “Yasemin’in bana akıl verip durmasından bıktım. Üstelik bunu ona defalarca söyledim. İşe yaramaz olduğumu hissettirmekten

başka bir yararı olmadı. Zaten giderken bana engel de olmadı. Ayrılmaya çoktan gönüllüymüş. Onca saat geçti, merak edip aramadı bile! Bunun neresi alınganlık?”

Ben konuşurken yaşlı adamın yüzündeki tebessümün giderek kaybolduğunu görebiliyordum. Kollarını göğsünde kavuşturup geriye doğru yaslandı. Söyleyeceklerim bittiğinde umursamaz bir havayla yüzüme bomboş bakmaya devam etti. Sonra “Haklısındır” dedi ve bakışlarını dışarıya yöneltti. Gerçekten haklı olduğumu düşünmediğini anlamak zor değildi. Benimle bu konuda daha fazla sohbet etmek istemediğini anlayabiliyordum. Yine de dayanamayıp konuştum.

“Bana hak vermediğini biliyorum” dedim. “İçinde bulunduğum durumdan utandığımı söyledin az önce. Belki de sen haklısın, utanmış olabilirim. Sen böyle bir durumla karşılaşmamışsın belli ki. Gururunun kırılması insanı utandırır...”

Yaşlı adamın ifadesindeki o sıcaklığın yerinde yeller esiyordu şimdi. Gözlerinde beliren pişmanlık duygusuyla “Herkes bir şeylerden utanır delikanlı” dedi. “Ama utandığın şeyler için gelecekte pişmanlık duyarsan işte o şekilde yaşamak zor. Çünkü ne kadar mükemmel bir insan olursan ol, ne kadar çabalarsan çabala, ne kadar iyi işler yaparsan yap geçmişin telafisi olmaz. Çok eskiden benim de utandığım bir şey vardı. Fakat o zamanlar duyduğum utanç yüzünden şimdi ne kadar pişman olduğumu anlamam. Keşke kendimi affedebilseydim ya da telafi etmemin bir yolu olsaydı... Ne yazık ki artık hiçbir yolu yok.”

Konuşurken duyduğu üzüntüyü gizlemek gibi bir kaygısı yoktu. Aramızda gelişen sohbet giderek derinleşmişti ve bir süreliğine de olsa Yasemin'i düşünmeyi bırakmıştı. Yaşlı yol arkadaşımın hikâyesine karşı duyduğum merakı içimde tutamayarak "Neden utandığını merak ettim doğrusu" dedim.

"Bunu daha önce kimseye anlatmadım" dedi. "Aklıma bile getirmek istemedim desem daha doğru olur. Madem konu bir şekilde buraya geldi, anlatayım o halde..."

O sırada tren mola verdi yine.

"Sigara içmek için çıkacak mısınız?" diye sordum.

"Hayır, sigara kullanmıyorum" dedi.

"Nasıl olur?" diye sordum şaşkınlıkla. "Bir önceki mola içiyordun."

"Senede bir tane içerim öyle, yani kullandığım söylenemez. Sen de çıkmayacaksan anlatmaya başlayayım."

"Ben de çıkmıyorum o halde, sabırsızlıkla dinliyorum."

Önce derin bir nefes aldı, omuzlarını kaldırıp dik oturdu ve birkaç saniye içinde tuttuğu derin nefesi güvenli kıyısından ayrılan yorgun bir kayık gibi usulca bıraktı. Onun açısından geçmişi hatırlamanın zor olduğu her halinden belliydi. Yüzündeki belli belirsiz o kederli tebesümle "Annem..." dedi yutkunarak. Beni derinden sarsacak o hikâyenin ilk kelimesi bu oldu.



*Hayatta yaptığın her şeyden bir karşılık bekleyemezsin.  
Meyvesi olmayan ağaçlar da dikmelisin bahçene ya da  
çiçeği olmayan bitkiler de ekmelisin saksılarına.  
İnsanlığın için de aynı tavrı göstermelisin.  
Sırf cennete gitmek için iyilik yapamazsın.  
Daha çok seilmek için olmadığın biri gibi  
davranamazsın kimseye.*

*Her ne yapıyorsan yüreğinden geldiği gibi yapmalısın.  
Her ne yapıyorsan sevdiğin için yapmalısın...  
Sevgi üzerine yaratılmış bu dünya yalnızca iyilikle  
güzelleşir.*

*Menfaat, kibir, bencillik olmadan yapılan her türlü  
davranış iyiliktir ve gerçek iyilikler sevgiyle başlar...*